

Liv fra de døde!

Stearinlysene på hver Side af Spejlet flammede med høj og urolig Flamme i Lufttrækket fra en halvåben Dør. „Bliver du da aldrig færdig og fin nok i Aften, Alma? Klokken er snart halv otte.“

Således spurgte en barnlig, spæd Pigestemme utålmodigt.

„Luk dog Døren, Pige! Du behøver aldeles ikke at skynde på mig; det skal jeg nok selv sørge for.“

Et blegt, misfornøjet Ansigt sås endnu et Par øjeblikke i Døråbningen, men så blev Døren lukket, og Alma var atter alene.

Hun stod foran Spejlet, i Færd med at fæste en Roset under Blonderækkerne på sin lyse, rosa farvede Baldragt. Krøllejernet lå på Toiletbordet og sladrede om, hvorledes de rige Lokker i hendes ravnsorte Hår havde fået deres bølgende Fald. Endnu et Par ordnende Tag i de krøllede Pandelokker, så var hun færdig. Hun stod dog endnu nogle øjeblikke foran Spejlet og beundrede sit eget Udseende, hvorpå hun tog sin Kåbe og Skindhue på, stak Hånden i Muffen og åbnede Døren.

Alma fra Satersvall skulle til Bal på Nabogården, og hun skulle som sædvanlig være Ballets Dronning. Ingen af Omegnens smukke Piger kunne gøre hende denne Rang stridig, heller ikke hendes blege Søster Emma. Sorgløs og selvbevidst gik hun snart i Spidsen for en Flok forlystelsessyg Ungdom, som havde ventet på hende udenfor Porten, og nu lød deres lystige Vittigheder og høje Lattersalver i den stille, klare Vinteraften. På Himmelhvælvingen tindrede Stjernerne og syntes at se ned på Flokken som strenge, gnistrende øjne; men de vendte ikke deres Blikke opad. Vinden, der ligesom havde sovet inde i den stille, mørke Skov, syntes nu at vågne og sukke; men dens vemodige Melodi kunne ikke vække de feststemte, lystige unge Mennesker til alvorlige Tanker. Hvad ondt var der vel i at gå ud for at more sig nogle Timer?

Alma og tre af hendes Kammerater, som var bleven noget bagefter det øvrige Selskab, stødte på en Korsvej, hvorfra de syntes at kunne høre et Selskab Mænd og Kvinder nærme sig.

„Stille!“ sagde Almas Kavalier, „det er Johan fra Långalid og hans Søstre og Erik fra Torf og hans Kone, tror jeg nok. Vent, hører I! Vi gemmer os her bag Buskene, så får vi høre, hvad de har at sige. De har ikke set os endnu. De er sikkert på Vej til Møde i Hedeskog, så nu har de nok bare gudelig Tale for, kan man tænke sig. - Vi behøver vist at høre lidt gudeligt, vi arme Mennesker, som farer frem på Fortabelsens Vej,“ fortsatte han i den spydigste Tone.

De stillede sig derpå alle fire på Lur bag Buskene, medens det lille Selskab passerede forbi i al Stilhed.

„Det var nok Balfolk, vi mødte derhenne,“ sagde Agneta fra Torf; „der er Bal i Fjallgårda i Aften, siges der.“

„Farvel med Verdens tomme Glæde!“

nynnede Anna fra Långalid med blød, klar Stemme. „Ja, Anna, du blev nok træt af den Fornøjelse," faldt Manden fra Torf ind.

„Ja, Gud være lovet! Jeg har fået Smag på noget, som er bedre," svarede den unge Pige glad, og der var et så virkeligt og oprigtigt Udtryk både i hendes Tale og Sang, at det faldt de skjulte Tilhørere svært at stemple det som Hykleri.

„Hvorledes vilde du føle ved at danse i Aften, Anna?"

„O! - jeg vilde føle, som om jeg trådte på - det dyrebareste, som findes: Jesu Kristi, Guds Søns Blod," svarede Pigen med et Tonefald, der vidnede om Smerte ved selve Tanken.

„Det vilde være frygteligt," faldt Lina pludselig ind.

„Ja, hvad andet er det vel, vi har gjort i al den Tid, vi levede efter Kødets Lyster, uden Gud i Verden, end netop at foragte og slå den korsfæstede Kristus? Har vi ikke trådt ham under Fødder? Hvis de stakkels unge Mennesker, som vi mødte, så det, vi har fået øjnene op for, vilde de ikke finde megen Fornøjelse ved at gå til Bal," sagde Johan fra Långalid.

„Nej, så vilde de vende om og følge med os," sagde den glade Anna; „og derved vilde de virkelig ikke tabe noget."

„Hvad siger du, Lina? Tror du endnu, det var muligt at være en Kristen og tage sig en Svingom?" spurgte Erik.

„O nej! man kan ikke følge efter den korsfæstede Kristus og samtidig gå til Bal," svarede Pigen.

„Når man får Øjnene op for, at Kristus er død for vore Synder, så forsvinder nok Danselysten," sagde Johan med den ny omvendtes dybe Alvor.

Nu blev der Taushed en kort Stund.

En skraldende Hånlatter i både høje og lave "Tonearter afbrød imidlertid snart Skovens Stilhed og hørtes tydeligt af det lille Selskab, der var på Vej til Møde.

„Stille dog! - hvor tarveligt at le sådan! Det er for mig et tydeligt Bevis på Råhed, og jeg vil ikke tale, at I gør Nar af dem, som er bedre end vi," sagde Alma i en bestemt Tone.

„Bedre end vi! - var det sådan du sagde, Alma?"

„Ja, det var; og hvis I siger et Ord mere af den Slags, så vender jeg om og går med dem, jeg - "

Ingen vovede at sige noget; thi de kendte alt for vel Alma fra Satersvall. Dersom hun fik noget i Sinde, så handlede hun uden at bekymre sig om, hvad andre mente eller tænkte.

I Balsalen var alt Lys, Munterhed og „Livsglæde". Da Alma sammen med det øvrige Selskab trådte ind i Salen, oplystes mangt et Øje, medens andre formørkedes. Der var unge Mænd, som så med Velbehag på den smukke Pige; men de unge Piger kunne ikke tåle at se sig overstrålede af „den stolte Alma fra Satersvall". Mange syntes imidlertid, at hun ikke var rigtig sig selv i Aften. Intet var hende til Behag. Musikken spillede falsk, de dansende valsede hende ud af Takten, og Bal gæsternes Tale var Vrøvl og Dumhed. Som sædvanlig blev hun indbudt til hver eneste Dans; men denne Gang dansede hun under forskellige Påskud ingen af dem til Ende. Hvad var der dog i Vejen med Alma? Alle lagde Mærke til, at der var noget usædvanligt på Færden; men ingen anden end hun selv vidste, hvad det var.

Hvad var det, hun dansede på? - hvad var det, hendes små Fødder i de hvide Bal sko trådte under sig i rask Dansetakt? Den Korsfæstedes Blod! Det var, som hele hendes Væsen gennemstrømmedes af et Kulde gys, når denne Tanke lynsnar og uimodståelig trængte sig ind på hende. Skulle hun længere blive ved at trampe - trampe - trampe efter Musikkens hurtige Takt?

Aldrig før havde hun haft sådanne Følelser; men nu stod det hele klart, så forfærdelig klart for hende. De Ord, hun havde hørt derude i Skoven af alvorlige, men glade Stemmer, havde gnavet sig ind i hendes Bevidsthed og voldte hende Samvittighedsbebrejdelse og megen Kval. Hvorledes kunne hun under sådanne Forhold have nogen Fornøjelse af Ballet? Nej, nu kunne hun ikke længere holde det ud. Han stod ligesom malet for hendes Blik, han den Korsfæstede, som døde for hendes Synder.

Stemningen blev mere og mere livlig blandt de tilstedeværende; men i Almas Øren lød Musikken som Hyl fra Afgrunden, og den overgivne Skæmt og højrostedes Passiar blev hende til skærende Jammer og Veklage. Hun kunne ikke holde det ud et Øjeblik længere. Hastigt frigjorde hun sin Hånd af sin Kavalers, listede sig ind i Afklædningsværelset, slængte sit Overtøj om sig og skyndte sig alene ud i Natten. Stille og med lette Trin som en jaget Rå for hun gennem de lange, krogede Gange og nåede ind i Skoven, førend nogen anede hendes Flugt. Nu kunne hun ånde ud, men kun en kort Stund. Det var et godt Stykke til Hedeskog, og dertil måtte hun endnu i Aften, før Mødet var til Ende, om hun så også skulle løbe hele Vejen. Og hun løb.

Skovens Susen havde tiltaget og lød som en døendes Sukke. Alma rystede, men var dog ikke forskrækket og skyndte sig videre. Der var noget i hendes Indre, som døde mere og mere, noget som blegnede og visnede. Men hun skulle få noget andet i Stedet, som vilde fylde den store Tomhed, noget, som aldrig skulle falme og dø.

Endelig lysnede det i Skoven, og foran sig kunne hun se Gården med dens lange, grå Hus længer, bag hvilke Hedeskogs røde Stuehus skimtedes.

Lysset skinnede ud af alle Vinduerne og ligesom vinkede hende sit Velkommen. Mødet var ikke slut; det var altså ikke forgæves, at hun havde anstrengt sig og løbet sig varm og forpustet. Dog måtte hun standse og trække Vejret lidt udenfor, før hun trådte ind. Døren stod åben for Varmens Skyld, og gennem denne lød Toner af kraftig Sang hende i Møde. Hun trådte nærmere og opfangede tydeligt Ordene:

»Har du Mod at følge Jesus?
Lyder det så mangen Gang.

Hør dog her et andet Spørgsmål
Fremsat i min enkle Sang:
Har du Mod at blive borte,
Når din Konge kalder dig,
Kalder dig til evig Glæde,
Evig Salighed hos sig?"

Dybt greben såvel af Sangen som af den andagtsfulde Stemning følte Alma sig stærkt opfordret til at sige Verden Farvel. Endnu havde hun Valget. Skulle hun vove sig ind blandt disse Mennesker, få sin fremtidige Livsretning bestemt og stille sig på Kristi Side? Eller skulle hun vende tilbage til Synden og Forfølgelsen?

Nu sluttede Sangen, og der kom noget andet i Stedet for. Foredraget var til Ende, det forstod hun, skønt hun aldrig havde overværet et religiøst Møde; men der hørtes alligevel Tale - Tale af en dyb, alvorlig og følelsesfuld Stemme, og Alma opfangede under Talen enkelte Lyde som af Gråd og Hulkene. Hun måtte ind gennem Døren, koste hvad det koste vilde. Hun trængte sig ind mellem Mængden, som stod tæt pakket ved Døren. Den store Dagligstue var stærkt oplyst, og Skinnet fra Lamperne belyste et Skue, som altid senere blev stående uudsletteligt i hendes Erindring.

Oppe ved Bordet stod en Mand, som Alma i Tankerne lignede med en af Fortidens Profeter, hvis Hår og Skæg lyste som Sølv i Lampeskinnet. Foran ham sad på den ene Bænk efter den anden Mænd og Kvinder, ældre og yngre, Børn og Oldinge, alle med Øjnene fæstede på Taleren og med alvorlige, tænkende Udtryk i Ansigterne; og længst fremme sad nogle, der bedækkede Ansigtet med deres Hænder, grædende og hulkende. Hun forstod nu, at den gamle Mand bad for dem, som græd, og denne Bøn gjorde et dybt Indtryk på den unge Kvindes Hjerter, så hun trængte sig længere og længere frem, indtil hun til sidst stod lige foran den hvidhårede Mand. Alles Øjne rettedes med Forundring og Forbavselse på den smukke, bal klædte Dame. Hvem kendte vel ikke Alma fra Satersvall?

Da Taleren havde endt sin Bøn, rettede han et spørgende Blik på den nyankomne.

„Bed også for mig, thi jeg vil frelses - frelses endnu i Aften," sagde hun med bevæget, men tydelig Stemme. „Jeg kommer fra Ballet på Fjallgårda, og jeg syntes, jeg dansede min Salighed bort. Aldrig mere vil jeg danse! Vil De bede for mig?"

Ja, det vilde han. Han så, at der var en levende Trang til Frelse hos hende. Hun faldt på Knæ i sin fine Bal dragt, og han lagde sine Hænder velsignende på hendes bøjede Hoved og bad for hende.

En Hvisken lød gennem Værelset ligesom Skovens Susen. Den mindede dog ikke som Skovens Susen om Død, men om Liv - Liv fra de døde.

Nogle græd, nogle lo, og så sang de:

„Vor store Gud gør store Undre" osv.

Dette var en Vinteraften, som Alma fra Satersvall aldrig glemte.